

Ева Иванова
11.7.2023 г., 16:47

Изпълнено

Коментар: Документите са предадени на Волен Бояджийски.

Висш адвокатски съвет:
Входящ №: 1346/2023
Дата: 7.7.2023 г.

Ивайло Дерменджиев

11.7.2023 г., 16:43

Резолюция: За администриране

На вниманието на: Ева Иванова, Валя Гилева, Волен Бояджийски

Коментар: Да се изпрати на председателя на КРБ за установяване на потенциално нарушение. Определене на експерт, двете в едноседмичен срок, считано от днес. Да се публикува на сайта на ВАДВС в раздел "Искания до ВАДВС".

**ДО
ВИСШИЯ АДВОКАТСКИ СЪВЕТ**

Адрес: КРБ за установяване на потенциално нарушение

**МОЛБА ЗА ИЗПРАЩАНЕ НА ИСКАНЕ ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД НА РЕПУБЛИКА
БЪЛГАРИЯ ЗА УСТАНОВЯВАНЕ НА
ПРОТИВОКОНСТИТУЦИОННОСТ НА ЧЛ. 11, АЛ. 1 и
АЛ. 2 ОТ ЗАКОНА ЗА УСТРОЙСТВО И ЗАСТРОЯВАНЕ
НА СТОЛИЧНА ОБЩИНА („ЗУЗСО“)**

ОТ

АДВОКАТ ТОМА ИВАНОВ ДРАШКОВ - от Софийската адвокатска колегия, с личен номер 1400757710

ОТ

АДВОКАТ АНТОАН ЕВГЕНИЕВ ЧЕГЛАЙСКИ - от Софийската адвокатска колегия, с личен номер 1300758410

Адрес за съобщения: гр. София 1000, ул. „Фредерик Жолио Кюри“ № 15, ет. 1, ап. 1

Волен Бояджийски

12.7.2023 г., 9:13

Изпълнено

Коментар: Изпратено съгласно указанията

Основание: чл. 150, ал. 4 от Конституцията на Република България

УВАЖАЕМИ ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ВИСШИЯ АДВОКАТСКИ СЪВЕТ,

УВАЖАЕМИ ЧЛЕНОВЕ НА ВИСШИЯ АДВОКАТСКИ СЪВЕТ,

УВАЖАЕМИ КОЛЕГИ,

С настоящото, предвид инициативата, с която разполагате в съответствие с чл. 150, ал. 4 от Конституцията на Република България (КРБ), както и с оглед Вашия дългогодишен професионален опит и задълбочени познания в правната наука (специално в сферата на устройственото планиране) – бихме желали да Ви запознаем принципно (и конкретно за случай) със законодателен проблем, който засяга стотици граждани на територията на Столична Община и който според нас противоречи на КРБ и тепърва ще поражда множество спорове, голямата част от които ще бъдат разрешавани в съдебната фаза от административните съдилища.

Молбата ни е да се запознаете с доводите по-долу и да извършите преценка дали според Вас е налице основание за отправяне на искане до Конституционния съд на РБ на основание чл. 150, ал. 4 КРБ за установяване на противоконституционност на чл. 11, ал. 1 и ал. 2 от Закона за устройство и застрояване на Столична Община („ЗУЗСО“), съответно да отправите такова искане, ако прецените доводите в изложението по-долу за основателни.

Аргументите са следните:

I. В съответствие с чл. 11, ал. 1 ЗУЗСО: *Предназначението на устройствени зони и самостоятелни терени на зелената система по чл. 10, ал. 2 и 3, както и предназначението на поземлени имоти, попадащи в тях, може да се променя само в устройствена зона или в самостоятелен терен на зелената система от друг вид по чл. 10, ал. 2, съответно в предназначение, допустимо само в тези зони и терени.*

В съответствие с чл. 11, ал. 2 ЗУЗСО: *Извън случаите по ал. 1 не се допуска изменение на общия устройствен план с цел промяна на предназначението на територии и поземлени имоти, предвидени за градини, паркове и лесопаркове.*

В чл. 10, ал. 2 и ал. 3 ЗУЗСО са изброени устройствените зони и самостоятелните терени, които попадат в обхвата на зелената система на Столична община.

В чл. 10, ал. 1 ЗУЗСО е посочено, че *Зелената система е съвкупност от терените, предвидени в общия устройствен план и/или в подробен устройствен план за озеленени площи за широко обществено ползване за трайно задоволяване на обществените потребности и реализираните в съответствие с подробен устройствен план озеленени площи в градския и околградския район, както и териториите за природна защита, защитните гори и земи, рекреационните земи и гори и лесопарковете.*

В горния смисъл в §1, т. 3 от ДР ЗУЗСО е посочено, че *"Озеленени площи" са всички съществуващи или предвидени с общия устройствен план и/или с подробен устройствен план територии и поземлени имоти с ландшафтно-екологична, защитно-мелиоративна, рекреативно-естетическа или друга специфична функция - за гробищни паркове, ботанически градини, атракционни и спортни дейности. Не са озеленени площи по смисъла на този закон горите от горския фонд и горите в защитените територии, чието устройство и предназначение се определят по реда на специален закон.*

Следователно, от прочита на ЗУЗСО се извлича, че зелената система на Столична община обхваща зоните и терените по чл. 10, ал. 2 и ал. 3 ЗУЗСО, като тези зони и терени, в съответствие с чл. 10, ал. 1 ЗУЗСО се предвиждат за такива с общия и/или подробен устройствен план. В съответствие с чл. 11, ал. 1 ЗУЗСО – предназначението на тези зони и терени на зелената система може да се променя само в устройствена зона или в самостоятелен терен на зелената система от друг вид по чл. 10, ал. 2, съответно в предназначение, допустимо само в тези зони и терени. В съответствие с чл. 11, ал. 2 ЗУЗСО - извън случаите по ал. 1 не се допуска изменение на общия устройствен план с цел промяна на предназначението на територии и поземлени имоти, предвидени за градини, паркове и лесопаркове.

От гореизложеното следва, че специалният ЗУЗСО повелява: **щом веднъж поземлен имот, в обхвата на Столична община, бъде предвиден като част от зелената система – то никога повече не е допустимо предназначението на този имот да бъде променено за други цели освен за зелена система от друг вид или предназначение, допустимо за териториите от зелената система.** Съответно в тази връзка не е допустима и промяната на общия устройствен план (дори да са налице основания за това по чл. 134, ал. 1 ЗУТ) досежно градини, паркове и лесопаркове (огромният брой случаи на територията на Столична

Община). Или казано по друг начин – веднъж предвиден за озеленяване (конкретно за градини, паркове и лесопаркове според чл. 11, ал. 2 ЗУЗСО), поземлен имот в обхвата на Столична Община никога не може да бъде предвиден за нещо друго освен озеленяване, независимо от конкретната фактология и специфики на всеки отделен случай. В този смисъл е и тълкуването на компетентните административни органи, занимаващи се с устройството на територията, за което по-долу ще бъде изложен пример с конкретен документ (който се представя със съгласието на гражданите, които са засегнати от този документ). В този смисъл е и наличната съдебна практика, която, все още, не е много обширна, но тепърва подобни спорове ще бъдат разрешавани от съдилищата с оглед и скорошни решения на Конституционния съд на РБ досежно сроковете за отчуждаване по чл. 208 ЗУТ.

II. На второ място следва да се посочи, че поначало териториите в ЗУЗСО, предвидени като част от зелената система на СО, следва да са **публична общинска собственост** (това следва и от самото им функционално определение по чл. 10, ал. 1 ЗУЗСО - озеленени площи за широко обществено ползване за трайно задоволяване на обществените потребности). Аргументи за това се черпят и от Приложението към чл. 3, ал. 2 ЗУЗСО, където е посочено, че задължително публична общинска собственост са Терени за локални градини и озеленяване (т. 33 от Приложението), Зона на градски паркове и градини (т. 32 от Приложението), Жилищна зона с преобладаващо комплексно застрояване (за озеленените площи между сградите при комплексно застрояване; т. 2 от Приложението) и др. В този смисъл е и чл. 61, ал. 4 ЗУТ, според който озеленените площи по ал. 2 и площите със специфично предназначение по ал. 3 - собственост на държавата и общините, са публична собственост. В този смисъл и чл. 21, ал. 1 ЗОС (Закон за общинската собственост), според който имоти - собственост на физически или на юридически лица, могат да бъдат отчуждавани принудително за задоволяване на общински нужди, които не могат да бъдат задоволени по друг начин, въз основа на влязъл в сила подробен устройствен план, предвиждащ изграждането на обекти - публична общинска собственост.

Независимо от това, че имотите, предвидени като част от зелената система на СО следва да са задължително публична собственост – **то към момента са налице стотици поземлени имоти на територията на Столична община, които са предвидени под една или друга форма за озеленяване (с общ и/или подробен устройствен план), но същите са собственост на граждани или юридически лица.**

Поради това за тези поземлени имоти следва да бъде проведена процедура за отчуждаването им по реда на чл. 21 и сл. ЗОС, за да може собствениците им да получат предварително и равностойно обезщетение, а публичният субект на правото да придобие формално собствеността. В една огромна част от случаите (какъвто е и конкретният пример, който ще бъде даден по-долу) – **производство по отчуждаване не само не се провежда, но и компетентните административни органи изрично сочат, че няма и да проведат (привидно по финансови или други съображения).**

Важно е да се обърне внимание, че в съответствие с чл. 16 и сл. от Наредбата на Столичен общински съвет за изграждане, поддържане и опазване на зелената система на Столична Община („Наредбата за зелената система на СО“) – допустимото застрояване в озеленените площи е свързано с обектите по чл. 12 ЗУЗСО, но това са обекти, свързани с широкото обществено ползване на тези площи, т.е. това са обекти, които поначало публичният субект Столична Община

следва да изгражда, когато придобие собствеността след надлежно отчуждаване. В изградени паркове и зелени площи поначало е забранено изграждането на огради, а в предвидените, но неизградени паркове и озеленени площи по чл. 61, ал. 4 от ЗУТ се допускат само леки огради при условията на чл. 48, ал. 2 от ЗУТ. Изложеното идва да покаже, че в рамките на озеленените площи е налице изключително ограничаване на правото на собственост, съответно на възможностите за застрояването и ползването им с цел извличане на финансова облага от това – допустимо е застрояване за мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура, поддържане на зелената система, площадки за игра, обекти за спортна и културна дейност и др. под. Това е нормално и обяснимо с оглед на обстоятелството, че тези имоти са предназначени за широко обществено ползване. Частните собственици нямат интерес да изградят обекти, които от една страна са за широко обществено ползване, а от друга страна – потенциално подлежат на отчуждаване заедно със самия поземлен имот. Това би означавало (ако изобщо им се позволи) собствениците да изградят обектите вместо Общината, да правят огромни разходи (ако изобщо разполагат с такива средства) вместо Общината и да се поставят в ситуация на тотална правна неяснота и несигурност, а и фактически да разходват средства безвъзмездно. Отделен е въпросът, че не може да се извлича финансова изгода от обекти за широко обществено ползване, тъй като последните поначало се ползват без насрещна престация. За пълнота сочим, че в съответствие с чл. 1, ал. 1 от Наредбата за зелената система на СО – тя урежда обществените отношения, „*независимо от формите на собственост*“. Т.е. всички ограничения досежно зелената система са приложими, независимо от това дали частни субекти или Общината са моментните собственици на съответните поземлени имоти.

Фактическият резултат от съществуването на чл. 11, ал. 1 и 2 ЗУЗСО е, че щом един поземлен имот в рамките на Столична община е отреден например за озеленяване за паркове, градини, лесопаркове (твърде често е срещана зона „Тго“ според т.33 от приложението към ЗУЗСО),то това означава, че неговият частноправен собственик никога и по никакъв начин не може да поиска промяна на предназначението му за нещо друго освен озеленяване. Очевидно е, че никой собственик няма интерес от подобна промяна, защото тя няма да доведе до различен резултат в правната му сфера. **Изложеното е вярно дори поземленият имот никога да не бъде отчужден.** Това означава, че собствениците на поземления имот ще са длъжни да заплащат данъците и таксите за него, ще са обект на други задължения и тежести с оглед поддържането и запазването на имота, но тяхната собственост ще остане гола, вкл. с оглед възможността за целесъобразното му застрояване и ползване: дали за лични, дали за стопански цели. Поземлен имот с подобно предназначение нито може да бъде продаден (с оглед нормалната пазарна логика), нито може да бъде застроен с икономически изгодни обекти, нито с него могат да се извършват каквито и да било реални действия, чрез които собствениците да получават някаква действителна финансова изгода. Много от тези имоти (както и в примера по-долу) са били обект и на реституция, тоест като крайна последица някои граждани са **повторно и трайно лишени от реалното право на собственост и им е отречена възможността да получат обезщетение за това предвид трайната липса на отчуждителни производства. Подобен резултат е житейски и правно недопустим и считаме, че противоречи на Конституцията.**

III. Същественият момент за настоящото разсъждение е възможността, която поначало предоставя чл. 208 ЗУТ.

Редакцията на чл. 208, ал. 1 ЗУТ (до влизането в сила на Решение на Конституционния съд № 14 от 2020 г. - ДВ, бр. 92 от 2020 г.) е гласяла, че: „Срокът за започване на отчуждителните

процедури по Закона за държавната собственост и Закона за общинската собственост на недвижими имоти, определени по подробните устройствени планове за изграждане на обекти - публична държавна или публична общинска собственост, **е пет години от влизане в сила на плановете** и десет години от влизането в сила на подробните устройствени планове за изграждане на елементи на техническата инфраструктура по чл. 64 - публична собственост на държавата и общините, **а за имоти, предвидени за озеленени площи по чл. 61, ал. 4 - петнадесет години от влизане в сила на плановете.** След изтичане на този срок собствениците на недвижимите имоти имат правата по чл. 134, ал. 2, т. 1.“

С Решение на Конституционния съд на РБ № 14 от 15.10.2020 г.¹ (ДВ, бр. 92 от 2020 г.) беше обявена за противоконституционна разпоредбата на чл. 208, ал. 1 ЗУТ в частта „а за имоти, предвидени за озеленени площи по чл. 61, ал. 4 - петнадесет години“. В допълнение, Конституционният съд прие и че неатакуваните срокове по разпоредбата (съответно 5 и 10 годишен) също не са съразмерни, но не се произнася по тяхното съответствие с Конституцията, защото не са предмет на искането до съда. Следователно, с оглед Решението на КС и неговото действие – **срокът за отчуждаване на имоти, предвидени за озеленени площи е общият 5-годишен срок от влизането в сила на съответния подробен устройствен план.** Това е съществено доколкото с оглед това решение на КС възниква ситуация, в която стотици собственици на имоти в рамките на Столична община, предвидени за озеленяване, са в хипотеза, при която срокът за отчуждаване на имотите им се оказва безрезултатно изтекъл. Сега много от тези собственици правят постъпки за промяна на предназначението на техните имоти с цел да могат в тях да реализират някакво строителство.

При изтекъл срок за отчуждаване по чл. 208 ЗУТ поначало възниква субективното административно право по чл. 134, ал. 2, т. 1 ЗУТ, да се иска изменение на ПУП, в съответствие с която разпоредба: **Влезлите в сила подробни устройствени планове могат да се изменят, освен на основание по ал. 1, и когато: в съответния срок по чл. 208 не е започнала процедурата за отчуждаване.** В съответствие с чл. 134, ал. 4, т. 2, предл. първо ЗУТ:

Влезли в сила подробни устройствени планове не могат да се изменят с цел:

- 1. узаконяване на незаконно изградени строежи;*
- 2. промяна на предназначението на терени, определени с подробните устройствени планове за озеленени площи, освен в случаите по ал. 2, т. 1 и по чл. 62а, ал. 2 - 5.*

Обръщаме внимание, че в ЗУТ поначало също са налице разпоредбите на чл. 62а, ал. 1 и ал. 2, които забраняват промяна на предназначението на реализирани или предвидени за реализиране озеленени площи. Видно е от горната законова регламентация, обаче, че в специфичната хипотеза на безрезултатно изтекъл срок за отчуждаване по чл. 208 ЗУТ – **е позволена подобна промяна (житейските и правните причини за това са очевидни).**

¹ **Решение на Конституционния съд № 14 от 2020 г.** При преценката дали е спазен дължимият баланс Конституционният съд намира, че 15-годишният срок по чл. 208, ал. 1 ЗУТ е несъразмерно дълъг и съществено надхвърля необходимото за постигане на дефинираните цели - не е налице сериозно оправдание за наложителност на толкова дълъг период, за започване на отчуждителните производства по Закона за държавната собственост и Закона за общинската собственост за имоти, отредени по влезлия в сила подробен устройствен план за озеленени площи по чл. 61, ал. 4 ЗУТ. Несъразмерност е налице и с оглед другите срокове по чл. 208, ал. 1 ЗУТ, в които следва да започнат отчуждителните процедури по Закона за държавната собственост и Закона за общинската собственост - 10 години от влизане в сила на подробния устройствен план за изграждане на елементите на техническата инфраструктура по чл. 64 ЗУТ и 5 години от влизане в сила на подробния устройствен план за изграждане на всички останали обекти, публична собственост на държавата и общините.

От гореизложеното следва, че общата регламентация по ЗУТ дава възможност при изтекъл срок за отчуждаване на конкретен поземлен имот, предвиден за озеленяване (който срок тече от влизане в сила на подробния устройствен план) – **да се поиска изменение на този подробен устройствен план.** Това е единствената, **но съществена защита**, която е дадена на собствениците при бездействие на компетентния административен орган по отчуждаването. Съществено е, също така, **че в хипотезата на изтекъл срок по чл. 208 ЗУТ, то основният ни устройствен закон (ЗУТ) не поставя ограничения, подобни на чл. 11, ал. 1 и ал. 2 ЗУЗСО,** а и това е съвсем естествен и логичен законодателен подход в ЗУТ. В противен случай (каквато е последицата в рамките на Столична Община) се стига до недопустимата ситуация: хем да няма отчуждаване и заплащане на обезщетение за имота; хем отчуждаване да не може да се извърши поради настъпил преклузивен срок за това (обсъден долу); хем предназначението на имота за озеленяване да не може да се променя и да остане завинаги за озеленяване с широко обществено ползване, т.е. собствениците да не могат реално да си служат с него и освен това да търпят данъчни и други правни задължения. Отделен е въпросът, на който се обърна внимание по-горе, за повторната несправедливост в хипотезата на реституирани имоти, изразяваща се по същество в повторно одържавяване, който резултат противоречи на принципа за правова държава.

Общата регламентация, обаче, на чл. 208 ЗУТ, вр. чл. 134, ал. 2, т. 1 ЗУТ, вр. чл. 134, ал. 4, т. 2, предл. първо ЗУТ според тълкуванието на съдебните и административните органи, не е приложима в рамките на Столична община предвид ограничението на специалния чл. 11, ал. 1 и ал. 2 ЗУЗСО.

Отново сочим, че в съответствие с чл. 11, ал. 1 ЗУЗСО - *Предназначението на устройствени зони и самостоятелни терени на зелената система по чл. 10, ал. 2 и 3, както и предназначението на поземлени имоти, попадащи в тях, може да се променя само в устройствена зона или в самостоятелен терен на зелената система от друг вид по чл. 10, ал. 2, съответно в предназначение, допустимо само в тези зони и терени.*

В съответствие с чл. 11, ал. 2 ЗУЗСО - *Извън случаите по ал. 1 не се допуска изменение на общия устройствен план с цел промяна на предназначението на територии и поземлени имоти, предвидени за градини, паркове и лесопаркове.*

IV. Съществено е с оглед настоящия анализ, че в съответствие с диспозитива на **ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ № 4 ОТ 02.11.2016 Г. ПО ТЪЛК. Д. № 6/2015 Г., ОСС НА ВАС, I И II КОЛЕГИЯ: „Характерът на сроковете по чл. 208 ЗУТ е преклузивен. Изтичането на срока преклудира възможността за отчуждаване по реда на закона за общинската собственост и закона за държавната собственост.“**

В тълкувателното решение, също така, е възприето, че сроковете по чл. 208 ЗУТ се изчисляват с оглед започване на отчуждителното производство, т.е., за да са спазени, е достатъчно отчуждителното производство да е започнало (а не завършило с издаден административен акт) преди изтичане на сроковете. В една огромна част от подобни случаи на територията на Столична община – отчуждително производство нито е започнало, нито е завършило, а даже и има обективирани изрични изявления на компетентните органи, че няма и да започне. Това означава, че за тези случаи отчуждителното производство изобщо не би могло да започне, а ако започне някога изобщо и завърши с издаден административен акт – последният е порочен.

В този смисъл е и съдебната практика на ВАС, която цитираме за илюстрация:

РЕШЕНИЕ № 2690 ОТ 14.03.2023 ПО АДМ.Д. № 5794 / 2022 НА ВАС:

„Безспорно, както е посочено и в касационната жалба, характерът на сроковете по чл. 208 ЗУТ е преклузивен и с изтичането на срока се преклудира възможността за отчуждаване по реда на Закона за общинската собственост и Закона за държавната собственост. (Тълкувателно решение № 4 от 2 ноември 2016 г. на ВАС по т. д. № 6/2015 г., ОСС, I и II колегия).“

РЕШЕНИЕ № 3055 ОТ 22.03.2023 ПО АДМ.Д. № 1200 / 2023 НА ВАС:

„Действително характерът на сроковете по чл. 208 ЗУТ е преклузивен и с изтичането им се преклудира възможността за отчуждаване по реда на ЗОС и ЗДС, но подробният устройствен план остава действащ, тъй като изтичането на сроковете не спира и не прекратява по силата на закона действието на плана. Непровеждането на отчуждителната процедура не води автоматично до неприлагане на плана, който остава действащ до последващото му изменение по съответния ред, а то е допустимо само при непроведена отчуждителна процедура.“

РЕШЕНИЕ № 14721 ОТ 29.11.2018 ПО АДМ. ДЕЛО № 5660/2018 НА ВАС:

„Съгласно чл. 208 ЗУТ сроковете за започване на отчуждаване на имоти – частна собственост – са съответно 10 години за улици и 15 години за озеленяване, която процедура явно не е била иницизирана и към момента на образуване на административното производство с подаване на искането по чл.135, ал.1 вр. чл.134, ал.2, т.1 ЗУТ законово предвидените срокове са изтекли. Срокът е преклузивен, което погасява правото да се извърши валидно отчуждаване и дава право на собствениците на имоти, засегнати от непроведената отчуждителна процедура, за чието започване сроковете са изтекли, да искат изменение на регулационния план...“

РЕШЕНИЕ № 10411 ОТ 16.11.2022 ПО АДМ.Д. № 5004 / 2022 НА ВАС:

„Действително характерът на сроковете по чл. 208 ЗУТ е преклузивен и с изтичането им се преклудира възможността за отчуждаване по реда на ЗОС и ЗДС, но ПУП остава действащ и е допустимо изменението му само при непроведена отчуждителна процедура - ТР № 4 от 2.11. 2016 г. по т. д. № 6/2015 г., на ОСС от I и II колегии на ВАС.“

Преклузивният характер на сроковете по чл. 208 ЗУТ означава, че след тяхното безрезултатно изтичане отчуждително производство не може да бъде започнато и законосъобразно проведено. Съотнесено към настоящия анализ на чл. 11, ал. 1 и ал. 2 ЗУЗСО подобно правно положение би означавало, че нито предвидените за озеленяване поземлени имоти могат да бъдат отчуждени, ако е изтекъл преклузивният срок за това (а същите са задължително публична общинска собственост), нито собствениците могат да искат промяна на предназначението им поради ограниченията на чл. 11, ал. 1 и ал. 2 ЗУЗСО. Налице е недопустим правен резултат, който няма как да е в съответствие с устройствения ни закон, неговите цели и най-вече с принципите на Конституцията на РБ. Чрез регламентацията в ЗУЗСО се създава правно и фактическо положение на противоконституционен застой, чрез което публичният субект на правото Общината - черпи ползи, а собствениците на поземлени имоти – търпят многобройни вреди.

V. На следващо място и за конкретно илюстриране на проблема, представяме като приложение на Вашето внимание (с дадено съгласие от засегнатите граждани) Заповед № САГ22-РА53-122/01.09.2022г., издадена от Главния архитект на СО /за Гл. арх. на СО е положен подпис по Заповед за заместване №СОА22РД15-3791/29.08.22г./, с която се отказва разрешаването да се изработи подробен устройствен план – план за застрояване за ПИ с идентификатор 68134.1500.2819 по КККР на район „Искър“, попадащ в границите на УПИ XI „за озеленяване“, кв. 59, м. „жк Дружба 1 – I и II част“, район „Искър“ („Заповедта“).

В резюме, казусът касае поземлен имот, реституиран на граждани, който попада в устройствена зона „Терени на локални градини и озеленяване“ (Тго). В съответствие с т. 33 от Приложението към чл. 3, ал. 2 ЗУЗСО (приложим доколкото процесният имот е на територията на Столична община) – Терените за локални градини и озеленяване са задължително публична собственост. Срокът за отчуждаване по чл. 208 ЗУТ е изтекъл и това е признато дори в самия административен акт. Собствениците на имота многократно са заявявали готовността и желанието си имотът им да бъде отчужден по реда на ЗОС, за да могат все пак да имат някаква финансова изгода от него, като дори са предложили конкретна цена на кв.м., при това занижена. Отчуждаване не е извършено и даже са налице изявления на компетентните органи, че такова няма да бъде извършено за този имот. Поради това и на основание чл. 208 ЗУТ, вр. чл. 134, ал.2, т. 1 ЗУТ – гражданите са инициирали изменение на ПУП в неговата първоначална фаза (разрешаване за изработване на проект за изменение ПУП).

В Заповедта, едно от основанията за отказ е следното:

„За Столична община паралелно със ЗУТ действа и ЗУЗСО, който е специален по отношение на ЗУТ, уредените в него въпроси са приложими за територията на Столична община, а за неуредените се прилага ЗУТ...“

Съгласно чл. 11, ал. 1 от ЗУЗСО предназначението на устройствени зони и самостоятелни терени на зелената система, може единствено да се променя в устройствена зона или в самостоятелен терен на зелената система от друг вид по чл.10, ал. 2 от ЗУЗСО, съответно в предназначение, допустимо само в тези зони и терени...“

Но предвид обстоятелството, че имотът попада в устройствена зона „Тго“ са налице и изложените по-горе пречки за разрешаването и изработването на план за застрояването му..“

Видно е от прочита на административния акт, че административният орган, освен друго, безспорно приема, че независимо от изтеклия срок за отчуждаване по чл. 208 ЗУТ, **то чл. 11, ал. 1 ЗУЗСО повелява, че промяна на предназначението на имота изобщо не е допустимо и той винаги ще остане за озеленяване.** Органът се мотивира, че ЗУЗСО е специален по отношение на ЗУТ, съответно чл. 208 ЗУТ, вр. чл. 134, ал. 2, т. 1 ЗУТ, вр. чл. 134, ал. 4, т. 2, предл. Първо ЗУТ не се прилагат.

Срещу Заповедта е подадена жалба, по която е постановено Решение 4349/30.06.2023г. по адм. д. 9613/2022 на АССГ. По делото е установено (и не е спорно), че срокът за отчуждаване по чл. 208 ЗУТ е изтекъл. Съдът, както и административният орган, приема, че чл. 11, ал. 1 ЗУЗСО действително препятства промяната на предназначението на поземления имот, независимо от изтеклия срок за отчуждаване. Съдът, обаче, приема и следното: *„Съдът следва да посочи, че основанието за изменение на влязъл в сила подробен устройствен план е това по чл. 134, ал. 2, т. 1 от ЗУТ - когато в съответния срок по чл. 208 не е започнала процедурата за отчуждаване.“*

Тази разпоредба намира опора във виждането, че е недопустимо бездействието на общинската администрация по повод отчуждаване на имоти, предназначени за публична общинска собственост според влязъл в сила ПУП, съответно обезщетяване на собствениците им. В случая с решение № 555/28.07.2016 г. на СОС е одобрен ПУП, съгласно който ПИ с ид. 68134.1500.2819 попада в УПИ – XI „за озеленяване“. По арг. от т. 33 от приложение към чл. 3, ал. 2 от ЗУЗСО терените за локални градини и озеленяване са публична общинска собственост. Следователно, в сроковете по чл. 208 от ЗУТ СО е следвало да отчужди ПИ с ид. 68134.1500.2819 и придобие собствеността върху него. Последното не е направено, а и видно от представените по делото доказателства л. 148-150 от делото – искане за процедиране на отчуждителна процедура и становище на зам. кмета на СО, не се предвижда. Така, позовавайки се на ограниченията по чл. 11 във вр. с чл. 10, ал. 2 от ЗУЗСО, административният орган по същество заобикаля закона, като ограничава правата на собствениците на недвижим имот, предназначен за озеленяване. В този смисъл са основателни оплакванията за бездействие на СО, които обаче са въвн от настоящето производство.“

Крайният резултат от всичко изложено в случая е, че заинтересованите лица притежават поземлен имот, предвиден за озеленяване (зона „Тго“ по ЗУЗСО), който подлежи на отчуждаване, но не се отчуждава и няма да се отчужди. Преклузивният срок по чл. 208 ЗУТ за отчуждаване е изтекъл. Имотът, фактически, правно и житейски, не може да бъде икономически използван, продаден, застроен и т.н. За него се плащат данъци и такси. Независимо от това, компетентните административни орган казват, че да, срокът за отчуждаване е изтекъл, но независимо от това собствениците нямат възможност за защита поради ограничението на чл. 11 ЗУЗСО. Тоест, завинаги този имот ще остане под някаква форма предвиден като озеленена площ, независимо от изтеклия срок за отчуждаване и липсата на отчуждаване, като заинтересованите лица няма как да се защитят, няма как да искат изменение на ПУП и/или ОУП. Излишно е да се посочва, че при подобно разбиране и нормативна регламентация в ЗУЗСО то и компетентният орган по отчуждаването никога няма да извърши самото отчуждаване, дори и в някои случаи да не е изтекъл преклузивният срок за това. Защо да се разходват „излишни средства“, при положение, че е налице ограничението по чл. 11 ЗУЗСО и собствениците са завинаги „блокирани“? Защо да се плаща за нещо, което и в момента фактически се използва според неговото предназначение?

VI. Основания за противоконституционност на чл. 11, ал. 1 и ал. 2 ЗУЗСО.

Считаме, че чл. 11, ал. 1 и ал. 2 ЗУЗСО противоречат на чл. 17, ал. 1 и ал. 3 и ал. 5 от КРБ, а именно:

Чл. 17. (1) Правото на собственост и на наследяване се гарантира и защитава от закона.

(3) Частната собственост е неприкосновена.

(5) Принудително отчуждаване на собственост за държавни и общински нужди може да става само въз основа на закон, при условие че тези нужди не могат да бъдат задоволени по друг начин и след предварително и равностойно обезщетение.

Считаме, че чл. 11, ал. 1 и ал. 2 ЗУЗСО противоречат на 6, ал. 2 от КРБ, а именно:

Чл. 6 (2) Всички граждани са равни пред закона. Не се допускат никакви ограничения на правата или привилегии, основани на раса, народност, етническа принадлежност, пол, произход, религия, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично и обществено положение или имуществено състояние.

Доводите са следните:

В случая чл. 11, ал. 1 и ал. 2 ЗУЗСО ограничават несъразмерно правата на собствениците, притежаващи поземлени имоти на територията на Столична община и се явяват закон, който не само не защитава, а напротив – директно накърнява правото на собственост и то на дискриминационен географски принцип.

1. На първо място е недопустимо ограничението на чл. 11, ал. 1 и ал. 2 ЗУЗСО да засяга правата на собственици при изтекъл срок за отчуждаване по чл. 208 ЗУТ и при директен и явен отказ от страна на компетентните административни органи да процедират производство по отчуждаване. Това важи с още по-голяма сила предвид обсъдения по-горе преклузивен характер на тези срокове. Няма спор, че поначало КРБ допуска принудителното отчуждаване на собственост. Чл. 17, ал. 5 КРБ, обаче, директно сочи, че отчуждаването винаги се извършва след **предварително и равностойно обезщетение**. Чл. 11, ал. 1 и ал. 2 ЗУЗСО, обаче, създават правно основание (противоконституционно), на което компетентните органи да се позовават с твърдения за вечна недопустима промяна на предназначението на поземлени имоти и по този начин да избегнат заплащането на предварително и равностойно обезщетение за тези имоти. Това е така, защото поначало именно чл. 208 ЗУТ е нормата, която мотивира компетентния орган по отчуждаването фактически да извърши това отчуждаване в срок, защото в противен случай в полза на заинтересованите лица ще възникне правната възможност по чл. 134, ал. 2, т. 1 ЗУТ за изменение на устройствения план. Обаче, на територията на Столична Община е приложим специалния чл. 11 ЗУЗСО, който **в хипотезата на площи от зелената система изобщо отрича правната възможност по чл. 134, ал. 2, т. 1 ЗУТ**. А щом правната възможност по чл. 134, ал. 2, т. 1 ЗУТ е трайно законово отречена, **то като краен резултат е отречено и правото на предварително и равностойно обезщетение, защото административният орган по отчуждаването изобщо не извършва отчуждаване**. Т.е. създаден е законов административен произвол, противоречащ на посочените по-горе правни норми от КРБ. Предназначението на имота остава завинаги за озеленяване, съответно за широко обществено ползване, независимо дали отчуждителна процедура бъде или не бъде извършена. Формалните собственици на поземления имот нямат право да ограничават ползването му като площ за широко обществено ползване. **Стига се до недопустимия резултат, при който публичният субект на правото Общината получава фактическа собственост върху поземлен имот за озеленяване, който предоставя за широко обществено ползване, но без да е заплатила обезщетение за това и без формално да е придобила собствеността върху него**. Тоест, чл. 11, ал. 1 и ал. 2 ЗУЗСО директно водят до нарушение на чл. 17, ал. 5 КРБ, съответно и на чл. 17, ал. 1 и ал. 3 КРБ.

Важно е да се обърне внимание, че само преди три години (с Решение на Конституционния съд № 14 от 2020 г. – ДВ, бр. 92 от 2020 г) Конституционният съд се произнесе по въпроса за срока за отчуждаване на озеленени площи, като възприе, че 15-години (а в мотивите си дори и 5 години) са несъразмерно дълъг срок за извършване на отчуждаване на имотите за озеленяване, който води до множество ограничения на правото на собственост. Считаме, че част от мотивите на Конституционния съд са директно и изцяло приложими и в настоящия случай, като цитираме част от тях:

„На второ място, ограничението на правото на собственост се изразява в обстоятелството, че в 15-годишния срок от влизането в сила на подробния устройствен план

с отреждане за озеленяване засегнатите собственици могат да ползват имота единствено съобразно фактическото положение, заварено към датата на одобряването на плана.“

„Към посочените ограничения през 15-годишния период по чл. 208, ал. 1 ЗУТ следва да се добавят и допълнителните общи задължения на собствениците на имота, които те имат по силата на различни материалноправни разпоредби – разходи на основание чл. 195 – 196 ЗУТ, евентуална забрана за ограждане на имота, данъчни задължения.

Невъзможността на собствениците на отредени по устройствените планове частни имоти за реализация на мероприятия по общественно озеленяване в 15-годишния срок по чл. 208, ал. 1 ЗУТ да се ползват и да се разпореждат с имотите пълноценно по същество намалява обема на правото им на собственост.

Правото на собственост е най-пълното по обем вещно право, което има своята уредба в глава първа на Основния закон – „Основни начала“. Разпоредбите на чл. 17, ал. 1 и 3 от Конституцията са гаранция, че правото на собственост се защитава от закона и че частната собственост е неприкосновена (Решение № 5 от 1996 г. по к.д. № 4/1996 г.).“

„Разумен баланс между личния и обществения интерес се постига, когато ограничаването на правото на собственост се извършва при съобразяване на принципа на правовата държава.

Определеният в оспорения израз на чл. 208, ал. 1 ЗУТ срок от 15 години за започване на отчуждителното производство за имоти, отредени по влезлия в сила подробен устройствен план за озеленени площи по чл. 61, ал. 4 ЗУТ, противоречи на легитимните правни очаквания и създава правна несигурност, което противоречи на принципа на правовата държава. Регулирането на обществените отношения по принудителното отчуждаване на недвижими имоти на юридически и физически лица изисква от законодателя предвидима правна уредба, която да позволява обозримо във времето поведение на държавата и общините по започване и приключване на отчуждителното производство след влизане в сила на подробния устройствен план, така че да се постигне целта му. Това предполага своевременно отчуждаване на собствеността в полза на държавата или общините, за да бъде удовлетворен публичният интерес от реализиране на отчуждителното мероприятие (в случая изграждане на озеленени площи) в момент, близък до одобряването на подробния устройствен план, срещу предварително предоставяне на равностойно обезщетение на собствениците. Отлагането на момента на започване на отчуждаването в полза на държавата или общините за срок от 15 години не постига предвидима и сигурна правна уредба по отношение на собствениците, а представлява вреда за тях, за която законодателят не е предвидил обезвреда. Залегналият в оспорения израз на чл. 208, ал. 1 ЗУТ дълъг срок от 15 години за започване на отчуждителното производство не съответства и на публичния интерес от изграждане на такива обекти, тъй като за това време обществените отношения не са застинали, а се развиват динамично, при което нуждата от отчуждаване за такива обекти може да отпадне и да възникне друга по-важна обществена нужда, налагаща изменение на подробния устройствен план.“

Всички гореизложени мотиви са изцяло приложими и досежно ограниченията на собствеността, които несъразмерно засягат чл. 11, ал. 1 и ал. 2 ЗУЗСО. Щом Конституционният съд е преценил, че предвиденият първоначално в чл. 208 ЗУТ 15-годишен срок за отчуждаване на имоти за озеленяване противоречи на КРБ, то на още по-голямо основание противоречат на Конституцията чл. 11, ал. 1 и ал. 2 ЗУЗСО, които, като крайна фактическа последица, водят до безкраен срок за отчуждаване, защото съдържат ограничение, което отрича възможността по чл. 134, ал. 2, т. 1 ЗУТ за изменение на устройствения план,

съответно отрича единствената защита, която е дадена от ЗУТ при подобно недопустимо бездействие.

2. От друга страна, считаме че е недопустимо ограничението по чл. 11, ал. 1 и ал. 2 ЗУЗСО да се прилага само и единствено на територията на Столична община. В съответствие с чл. 1 ЗУЗСО - *този закон определя специфичните правила и нормативи за устройството и застрояването на територията на Столичната община.* Това обуславя нарушение на чл. 6, ал. 2 КРБ, защото, като краен резултат, гражданите, притежаващи поземлени имоти в рамките на СО, предвидени за озеленени площи по смисъла на общите чл. 61 и сл. ЗУТ, **не са равни пред закона наред с други граждани, които притежават поземлени имоти, предвидени за озеленени площи по смисъла на чл. 61 и сл. от ЗУТ, извън територията на СО и за които граждани ЗУЗСО не поставя ограничения с оглед териториалния обхват на закона.** Крайният резултат е, че множество собственици на поземлени имоти за озеленяване, задължителна публична собственост, в обхвата на Столична Община - не разполагат с възможността по чл. 208 ЗУТ, вр. чл. 134, ал. 2, т. 1 ЗУТ, вр. чл. 134, ал. 4, т. 2, предл. първо ЗУТ, съответно на тях, както обсъдихме по-горе, фактически завинаги им се отрича и правото на предварително и равностойно обезщетение. Чл. 11, ал. 1 и ал. 2 ЗУЗСО създават неравнопоставеност между титулярите на собственост въз основа на дискриминационен географски/териториален принцип – собствеността, попадаща в рамките на Столична община, от една страна, и собствеността в цялата останала част от страната, от друга страна.

Така според Решение № 3/24.02.2022г. на КС: *В частното право, водещ е принципът на равенство и в частност на равнопоставеност на субектите. Конституционният съд многократно е подчертавал, че при упражняване на частната собственост всички правни субекти, включително държавата и общините, са равнопоставени.*

Като допълнение е важно да се посочи, че ако се налагат отклонения от общия режим на ЗУТ при определени предпоставки – то тези отклонения следва да са приложими в рамките на цялата страна, ако съответните предпоставки за налице. Казано по друг начин, ако е обосновано в рамките на Столична община да има ограничение по чл. 11, ал. 1 и ал. 2 ЗУЗСО, то със сигурност е обосновано такива да има и в рамките на други общини. Т.е. водещ критерий при специалната законова уредба никога не следва да е просто географско разположение, а обективни предпоставки, които може да са налице и в други географски райони. Обективно един поземлен имот, предвиден за озеленяване на територията на СО, се третира с несъразмерно по-голяма законодателна “защита” от един поземлен имот, предвиден за озеленяване на територията на всяка една друга община, без да е налице никакъв обоснован законодателен критерий за тази неравнопоставеност пред закона.

В съответствие с чл. 3 ЗНА - Законът е нормативен акт, който урежда първично или въз основа на Конституцията обществени отношения, които се поддават на трайна уредба, според предмета или субектите в един или няколко института на правото или техни подразделения. Щом веднъж ЗУТ е регулирал устройствените отношения, които безспорно са отношения, поддаващи се на трайна уредба – то не става ясно защо са необходими специалните чл. 11, ал. 1 и ал. 2 ЗУЗСО и защо спецификата на Столична Община обуславя напълно отделен правен режим за озеленените площи при липса на отчуждаване в срока по чл. 208 ЗУТ и то по отношение на цялата Столична Община.

Горното е нарушение и на чл. 10, ал. 1 и ал. 2 ЗНА, според които: Обществени отношения от една и съща област се уреждат с един, а не с няколко нормативни актове от същата степен, както и Обществени отношения, които спадат към област, за която има издаден нормативен акт, се уреждат с неговото допълнение или изменение, а не с отделен акт от същата степен. Видно е, че в случая както чл. 208 ЗУТ, така и чл. 11, ал. 1 и ал. 2 ЗУЗСО уреждат обществени отношения от една и съща област, поради което е трябвало да бъдат инкорпорирани в един акт, а не в два акта от една и съща степен /законали/.

С оглед на всичко изложено, моля, след като се запознаете с доводите в настоящата молба и ако прецените, че са основателни – да отправите искане до Конституционния съд на РБ на основание чл. 150, ал. 4 КРБ за установяване на противоконституционност на чл. 11, ал. 1 и ал. 2 ЗУЗСО.

Приложения:

1. Заповед № САГ22-РА53-122/01.09.2022г., издадена от Гл. арх. на СО;
2. Решение 4349/30.06.2023г. по адм. д. 9613/2022 на АССГ.

С УВАЖЕНИЕ

/адв. Т. Драшков/

С УВАЖЕНИЕ

/адв. А. Чеглайски/

СТОЛИЧНА ОБЩИНА
РАЙОН „ИСКЪР“

София, бул. "Кръстю Пастухов" №18, п.к.1592, тел.: 979 13 10; 979 07 11

СО район Искър

тел.: (02)979-13-10, 979-07-37

№ Към РИС22-ВК08-839-[1]/ 21.09.2022

Л. код: КВР89ВФ1727

ДО [REDACTED]

УВАЖАЕМА [REDACTED],

Уведомявам Ви, че със Заповед №САГ22-РА53-122/01.09.2022 г. на гл. архитект на Столична община, се отказва да се разреши изработването на проект за подробен устройствен план /ПУП/- план за застрояване за ПИ с идентификатор 68134.1500.2819 по КККР на район „Искър“, попадащ в границите на УПИ XI-„за озеленяване“, кв.59 ,ж.к. „Дружба 1-I и II ч.“, район „Искър“-СО . Заповедта подлежи на обжалване по реда на чл.215, ал.4 от ЗУТ в 14 дневен срок от съобщаването ѝ пред Административен съд София –град.Жалбите се подават в район „Искър“. Заповедта е издадена във връзка със заявление с вх.№ САГ22-ГР00-1289/26.05.2022 г. постъпило в Направление „Архитектура и градоустройство“ на Столична община.

Приложение:Заповед №САГ22-РА53-122/01.09.2022

ИВАЙЛО ЦЕКОВ
КМЕТ НА РАЙОН „ИСКЪР“

Съставил:

арх. Теодора Донкова – Саронова

Главен архитект на район „Искър“

Изготвил:

Цветанка Евгениева гл. специалист отдел УТКР

СТОЛИЧНА ОБЩИНА

НАПРАВЛЕНИЕ „АРХИТЕКТУРА И ГРАДОУСТРОЙСТВО“

ГЛАВЕН АРХИТЕКТ НА СТОЛИЧНА ОБЩИНА

ЗАПОВЕД

САГ22-РА53-122/01.09.2022

(регистрационен индекс/gama)

В Направление „Архитектура и градоустройство“ (НАГ) на Столична община (СО) е постъпило заявление Вх. № САГ22-ГР00-1289/26.05.2022 г. от [REDACTED] с искане за разрешаване изработването на проект за подробен устройствен план (ПУП)-план за застрояване (ПЗ) на ПИ с идентификатор 68134.1500.2819 по КККР на район „Искър“, попадащ в УПИ XI „за озеленяване“, кв.59, м. „Дружба 1 I и II част“, район „Искър“.

Към заявлението са приложени: мотивирано предложение за изменение на ПУП с обяснителна записка; скица № 15-489889/04.06.2019 г. за ПИ с идентификатор 68134.1500.2819, издадена от СГКК – гр. София; комбинирана скица по чл. 16, ал. 3 от ЗКИР; нотариален акт № 144/05.11.2008 г.; нотариален акт № 9/23.07.2018 г.; нотариален акт № 167/19.10.2018 г.; удостоверение за наследници; удостоверение за граждански брак; решение № 289/01.11.2005 г.; нотариален акт № 24/07.1.20210 г.; нотариален акт № 88/29.10.2008 г.; нотариален акт № 89/26.02.2008 г.; нотариален акт № 35/28.05.2003 г.; заповед № РД-15-94/10.08.2021 г. от АГКК; решение № 255/01.08.2002 г. на Поземлена комисия – община „Младост“, техническо задание, подписано от всички собственици на ПИ с идентификатор 68134.1500.2819.

Съгласно ОУП на СО от 2009 г. ПИ с идентификатор 68134.1500.2819 попада в устройствена зона „Терени за локални градини и озеленяване“ (Тго), т. 33 от Приложението към чл. 3, ал. 2 от ЗУЗСО със следните устройствени показатели: максимална плътност на застрояване 2%; максимален кинт 0,02; минимална озеленена площ 80% (включително декоративни водни площи). В самостоятелни терени с площ под 1 ха застрояване не се допуска.

Мотивираното предложение е разгледано на заседание на ОЕСУТ по протокол № ЕС-Г-39 от 14.06.2022 г., т. 1 с решение „Предлага на главния архитект на СО да издаде отказ за разрешаване изработването на проект за изменение на действащ ПУП за ПИ 68134.1500.2819, попадащ в обхвата на УПИ XI „за озеленяване“, к. 59, м. ж.к. Дружба 1 – I и II част“

При горната фактическа обстановка се установява от правна страна следното:

Искането за разрешаване изработването на ПУП е направено от заинтересованите лица по смисъла на чл. 135, ал. 1 във връзка с чл. 131, ал. 1 и ал. 2, т. 1 от ЗУТ като съсобственици на ПИ с идентификатор 68134.1500.2819, което се установява от приложените скици и документи за собственост.

Предмет на административното производство е предвиждането на застрояване в ПИ с идентификатор 68134.1500.2819 по КККР на район „Искър“,

попадащ в УПИ XI „за озеленяване“, кв. 59, м. „ж.к. Дружба 1 – I и II част“, район „Искър“.

За да бъде разрешено изработването на проект за подробен устройствен план е необходимо искането да отговаря на всички законови изисквания, а в случай, че не отговаря административният орган не следва да разрешава изработването му.

По аргумент на чл. 142, ал. 1 от АПК, административния акт трябва да е съобразен с материалния закон, действащ към момента на издаването му.

Действащият план за регулация и застрояване на м. „ж.к. Дружба 1 – I и II част“, е одобрен с решение № 555 по протокол № 19/28.07.2016 г. на Столичен общински съвет.

Кадастралната карта на местността е одобрена със заповед № РД-18-27/03.04.2012 г. на Изпълнителен директор на АГКК и изменена с проект 01-52910/12.02.2008 г.

За изменение на действащия подробен устройствен план следва да е налице някое от основанията по чл. 134, ал. 1 или 2 от ЗУТ.

За Столична община паралелно със ЗУТ действа и ЗУЗСО, който е специален по отношение на ЗУТ, уредените в него въпроси са приложими за територията на Столична община, а за неуредените се прилага ЗУТ.

Съгласно § 28, ал. 1 от ПЗР на ЗИД ЗУЗСО, (обн. ДВ бр. 31/10.04.2018 г.), влезлите в сила или одобрените до влизането в сила на този закон подробни устройствени планове, с които поземлени имоти, попадащи в устройствени зони, извън посочените в чл. 10, ал. 2 и ал. 3, са предназначени за озеленени площи за широко обществено ползване, могат да се изменят, ако не са приложени за привиждането им в съответствие с предвижданията на действащи общ устройствен план.

Съгласно действащия ПУП, одобрен с решение № 555 по протокол № 19/28.07.2016 г. на СОС поземлен имот с идентификатори 68134.1500.2819 попада в УПИ XI „за озеленяване“, кв. 59, м. „ж.к. Дружба 1 – I и II част“, район „Искър“.

По ОУП на СО от 2009 г. поземленият имот попада в устройствена зона „Тзо“ по ОУП на СО, съгласно т. 33 от Приложението към чл. 3, ал. 2 от ЗУЗСО. Имотите в обхвата на УПИ XI представляват терени за озеленяване в жилищен комплекс, предвидени за широко обществено ползване.

Според чл. 10, ал. 2, т. 2 от ЗУЗСО, терените за локални градини и озеленяване са част от зелената система на Столична община, а зелената система по смисъла на ал. 1 от същата норма е съвкупност от терените, предвидени в ОУП и/или в ПУП за озеленени площи за широко обществено ползване за трайно задоволяване на обществените потребности.

Предвид горното в конкретния случай не е приложима разпоредбата на § 28 от ПЗР на ЗИД ЗУЗСО, тъй като имотите са част от зелената система на Столична община.

Съгласно чл. 11, ал. 1 от ЗУЗСО предназначението на устройствени зони и самостоятелни терени на зелената система, може единствено да се променя в устройствена зона или в самостоятелен терен на зелената система от друг вид по чл. 10, ал. 2 от ЗУЗСО, съответно в предназначение, допустимо само в тези зони и терени.

Според дефиницията в § 1, т. 3 от ДР на ЗУЗСО „озеленена площ“ са всички съществуващи или предвидени не само с Общия устройствен план територии и поземлени имоти, но и/или тези, определени с подробния устройствен план.

С мотивираното предложение се предвижда застрояване на сграда с жилищно предназначение само в ПИ 68134.1500.2819, който не е самостоятелно урегулиран, тъй като попада в УПИ XI „за озеленяване“ заедно с други поземлени имоти, което е в противоречие с нормативната уредба за устройствено планиране и чл. 18 от ЗУТ.

Предвиждане за застрояване със свободностояща жилищна сграда средноетажно застрояване в УПИ „за озеленяване“ е недопустимо поради противоречие между предвижданията на двата вида плана – ПР и ПЗ.

Но предвид обстоятелството, че имотът попада в устройствена зона „Тго“ са налице и изложените по-горе пречки за разрешаване изработването на план за застрояването му.

Подробният устройствен план на м. „ж.к. Дружба 1 – I и II част“ е одобрен с решение с решение № 555 по протокол № 19 от 28.07.2016 г. на СОС като имотът попада в устройствена зона „Тго“ по ОУП на СО. С одобряването на ПУП е преструктуриран жилищния комплекс и УПИ XI „за озеленяване“ е предвиден да обезпечи необходимото озеленяване в комплекса, съгласно чл. 21, ал. 4 от Наредба № 7 от 22.12.2003 г. за правила и нормативи за устройство на отделните видове територии и устройствени зони също и е съобразен с устройствената зона в която попада имотът по ОУП.

Имотът е урегулиран с предназначение „за озеленяване“ в съответствие с ОУП на СО в изпълнение изискванията на чл. 103, ал. 4 и чл. 104, ал. 1 от ЗУТ. Предложението е в нарушение на нормата на чл. 134, ал. 4, т. 2 от ЗУТ, който не разрешава изменение на ПУП с цел промяна на предназначението на терени, определени с ПУП за озеленени площи, освен в случаите по чл. 62а, ал. 2-ал. 5 от ЗУТ и специалната норма на § 28, ал. 1 от ПЗР на ЗИСЗУЗСО.

Нормите на чл. 62а, ал. 2- ал. 5 от ЗУТ уреждат хипотези, представляващи изключение от посоченото правило, но те не са относими за настоящия случай.

Обстоятелството, че за имота е изтекъл срокът за отчуждаването му по ПУП не променя устройствената зона, в която същият попада по ОУП на СО. Сроковете за отчуждаване са относими към ПУП, а не към предвижданията на ОУП.

В устройствена зона „Тго“ е недопустимо урегулиране на имоти с предназначение различно от предвиденото за тази устройствена зона, тъй като това противоречи на чл. 103, ал. 4 и чл. 104, ал. 1, изр. 2 от ЗУТ.

Също така съгласно т. 33 от Приложението към чл. 3, ал. 2 от ЗУЗСО в самостоятелни терени с площ под 1 ха, какъвто е настоящият случай застрояване не се допуска. Искането за изменение на ПУП е и в нарушение на чл. 134, ал. 4, т. 2 от ЗУТ.

Предвид изложеното липсва правно основание за изменение на ПУП, одобрен с решение № 555 по протокол № 19/28.07.2016 г. на СОС по отношение на ПИ с идентификатор 68134.1500.2819, съгласно представеното мотивирано предложение.

С оглед на гореизложените мотиви, събраните в административното производство доказателства и на основание чл. 135, ал. 3 от ЗУТ във връзка със Заповед № СОА21-РД09-455/22.03.2021 г. на кмета на Столична община, чл. 10 ал. 2, т. 3, чл. 11, ал. 1 от ЗУЗСО, чл. 103, ал. 4, чл. 104, ал. 1, изр. 2 във връзка с чл. 134, ал. 4, т. 2, чл. 108, ал. 5 от ЗУТ, т. 33 от Приложението към чл. 3, ал. 2 от ЗУЗСО и протокол на ОЕСУТ № ЕС-Г-39 от 14.06.2022 г., т. 1

ОТКАЗВАМ:

ДА РАЗРЕША

Да се изработи подробен устройствен план – план за застрояване за ПИ с идентификатор 68134.1500.2819 по КККР на район „Искър“, попадащ в границите на УПИ XI „за озеленяване“, кв. 59, м. „ж.к. Дружба 1 – I и II част“, район „Искър“.

Настоящата заповед е неразделна част от административна преписка № САГ22-ГР00-1289/2022 г.

Заповедта да се съобщи на заинтересуваните лица по реда на § 4, ал. 2 от ДР на ЗУТ от район „Искър“.

Заповедта подлежи на обжалване по реда на чл. 215, ал. 4 от ЗУТ в 14-дневен срок от съобщаването ѝ пред Административен съд София-град.

Жалбите се подават в район „Искър“ и се изпращат в Административен съд София-град от дирекция „Правно-нормативно обслужване“ на Направление „Архитектура и градоустройство“ на Столична община.

ГЛАВЕН АРХИТЕКТ
НА СТОЛИЧНА ОБЩИНА:

арх. Здравко Здравков

За главен архитект на Сд
Заповед за заместване №
СОА 2 2 РД15- 3 7 9 1 / 2 9. 08. 22

РЕШЕНИЕ

№ 4349

гр. София, 30.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав,
в публично заседание на 04.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **9613** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и следващите от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 215, ал. 1 от Закона за устройството на територията (ЗУТ).

Жалбата е подадена от С. Х. И. М., В. И. К., С. Д. К., В. И. К., В. М. Я., П. С. И., Х. И. Х., М. И. Х., К. М. Г., М. Н. Р., В. Н. О. и Р. Т. В., всичките представлявани от адв. Т. Д., срещу заповед № САГ22-РА53-122/01.09.2022г. на главен архитект на СО, с която на осн. чл. 135, ал. 3 от ЗУТ гл. архитект на СО отказва да разреши изработването на подробен устройствен план – план за застрояване /ПУП-ПЗ/ за ПИ с ид. 68134.1500.2819 по КККР на р-н Искър, СО, попадащ в границите на УПИ XI „за озеленяване“, кв. 59, м. ж.к. Д. 1 – I и II част“, р-н Искър.

В жалбите се поддържа незаконосъобразност на заповедта както следва: твърди се, че жалбоподателите са собственици на имот с ид. 68134.1500.2819 по КККР. Същият попада в обхвата на УПИ XI – „за озеленяване“ и е с предназначение „Тго“ – терени за локални градини и озеленяване съобразно действащият ПУП, одобрен с решение № 555 по протокол № 19/28.07.2017г., което съответства на устройствената зона на ОУП на СО, приет с решение № 960/16.12.2009г. на МС. Сочи се, че имоти с предназначение „Тго“ са задължителна публична общинска собственост по арг. от т. 33 от Приложение към чл. 3, ал. 2 от ЗУЗСО. Доколкото изменението на ПУП е от 2016г. то жалбоподателите за заявили през 2019г. пред Столична община желанието си имота да бъде отчужден и да бъдат обезщетени. Към настоящият момент не е било извършено отчуждаване, сроковете по чл. 208, ал. 1 от ЗУТ са изтекли, предвид и

решение № 14/15.10.2020г. на К. съд на РБ. Последното давало възможност на жалбоподателите да иницират изменение на действащия ПУП по отношение на техния имот, което с оспорената заповед е отказано. В този смисъл се поддържа, че непровеждане на отчуждително производство към настоящия момент по действащ ПУП и заобикаляне на разпоредбите на чл.205 – 209 от ЗУТ, както и постановяване на заповедта при неизяснени фактически обстоятелства, в нарушение на чл.35 от АПК. В съдебно заседание жалбоподателите се представлява от адв. Т. Д., който поддържа жалбата и моли за присъждане на разноски по делото.

Ответникът – главният архитект на Столична община, чрез процесуален представител юрииск. П. моли за отхвърляне на жалбата като неоснователна. Твърди, че независимо от сроковете за отчуждаване и тяхното изтичане, това е устройствена зона по ОУП на СО и застрояването се съобразява единствено с функциите за тази устройствена зона. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение. По отношение на претендираното адв. възнаграждение моли да бъде в минимален размер за всеки един от жалбоподателите.

Административен съд – София – град, като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК, за да се произнесе съобрази следното:

От представените по делото титули за собственост, удостоверения за наследници (нотариален акт № 9/23.07.2018г.; нотариален акт № 167/19.10.2018г.; удостоверение за наследници; удостоверение за граждански брак; решение № 289/01.11.2005г.; нотариален акт № 24/07.1.20210г; нотариален акт № 88/29.10.2008г.; нотариален акт № 89/26.02.2008г.; нотариален акт № 35/28.05.2003г.) и решение № 255/01.08.2002г. на Поземлена комисия [община] се установява, а и не се спори, че жалбоподателите са съсобственици на ПИ с ид. 68134.1500.2819 по КККР на р-н Искът, СО, попадащ в границите на УПИ XI „за озеленяване“, кв. 59, м. ж.к. Д. 1 – I и II част“, р-н Искър. Същият имот е възстановен като нива от 6 860 дка с решение № 255/01.08.2002г. на ПК М. на наследниците на С. Б. П..

Производството пред административния орган започва по заявление вх. № САГ22-ГР00-1289/26.05.2022 г. от С. И. - М. с искане за разрешаване изработването на проект за подробен устройствен план (ПУП)-план за застрояване (ПЗ) на ПИ с идентификатор 68134.1500.2819 по КККР на район „Искър“, попадащ в УПИ XI „за озеленяване“, кв. 59, м. „Д. I и II част“, район „Искър“. Към заявлението са приложени: мотивирано предложение за изменение на ПУП с обяснителна записка; скица № 15-489889/04.06.2019г. за ПИ с идентификатор 68134.1500.2819, издадена от СГКК-гр. С.; доказателства за правото на собственост, комбинирана скица по чл. 16, ал. 3 от ЗКИР; заповед № РД-15-94/10.08.2021 г. от АГКК; решение № 255/01.08.2002 г. на Поземлена комисия - община „М.“, техническо задание, подписано от всички съсобственици на ПИ с идентификатор 68134.1500.2819.

Мотивираното предложение е разгледано на заседание на ОЕСУТ по протокол № ЕС-Г-39 от 14.06.2022г., който по т. 1 е приел решение „Предлага на главния архитект на СО да издаде отказ за разрешаване изработването на проект за изменение на действащ ПУП за ПИ 68134.1500.2819, попадащ в обхвата на УПИ XI „за озеленяване“, к. 59, м. ж.к. Д. 1 - I и II част“.

Постановена е заповед № САГ22-РА53-122/01.09.2022 г. на главен архитект на СО, с която на осн. чл. 135, ал. 3 от ЗУТ гл. архитект на СО отказва да разреши изработването на подробен устройствен план – план за застрояване /ПУП-ПЗ/ за ПИ с

ид. 68134.1500.2819 по КККР на р-н Искър, СО, попадащ в границите на УПИ XI „за озеленяване“, кв. 59, м. ж.к. Д. 1 – I и II част“, р-н Искър. Заповедта е мотивирана с това, че съгласно действащия ПУП, одобрен с решение № 555 по протокол № 19/28.07.2016г. на СОС поземлен имот с идентификатори 68134.1500.2819 попада в УПИ XI „за озеленяване“, кв. 59, м. „ж.к. Д. 1 -I и II част“, район „Искър“.

По ОУП на СО от 2009г. поземленият имот попада в устройствена зона „Т.“ по ОУП на СО, съгласно т. 33 от Приложението към чл. 3, ал. 2 от ЗУЗСО. Имотите 8 обхваща на УПИ XI представляват терени за озеленяване в жилищни комплекси, предвидени за широко обществено ползване.

Имотът (ПИ с ид. 68134.1500.2819) представлява част от зелената система на СО по см. на чл. 10 от ЗУЗСО и по арг. от чл. 11, ал. 1 от с.з. може да се променя само в устройствена зона или самостоятелен терен от зелената система в друг вид по чл. 10, ал. 2 от ЗУЗСО.

С мотивираното предложение се предвижда застрояване на сграда „жилищно предназначение“ само в ПИ 68134.1500.2819, който не е самостоятелно урегулиран, тъй като попада в УПИ XI „за озеленяване“ заедно с други поземлени имоти, което е в противоречие с нормативната уредба за устройствено планиране и чл. 18 от ЗУТ.

Предвиждане за застрояване със свободностояща жилищна сграда - средноетажно застрояване в УПИ „за озеленяване“ е недопустимо поради противоречие между предвижданията на двата вида плана ПР и ПЗ.

Имотът е урегулиран с предназначение „за озеленяване“ в съответствие с ОУП на СО в изпълнение изискванията на чл. 103, ал. 4 и чл. 104, ал. 1 от ЗУТ. Предложението е в нарушение на нормата на чл. 134, ал. 4, т. 2 от ЗУТ, който не разрешава изменение на ПУП с цел промяна на предназначението на терени, определени с ПУП за озеленени площи, освен в случаите по чл. 62а, ал. 2-ал. 5 от ЗУТ и специалната норма на § 28, ал. 1 от ПЗР на ЗИСЗУЗСО, в които хипотези имотът попада.

Обстоятелството, че за имота е изтекъл срокът за отчуждаването му по ПУИ не променя устройствената зона, в която същият попада по ОУП на СО. Сроковете за отчуждаване са относими към ПУП, а не към предвижданията на ОУП.

В устройствена зона „Тго“ е недопустимо урегулиране на имоти с предназначение различно от предвиденото за тази устройствена зона, тъй като това противоречи на чл. 103, ал. 4 и чл. 104, ал. 1, изр. 2 от ЗУТ.

Също така съгласно т. 33 от Приложението към чл. 3, ал. 2 от ЗУЗСО в самостоятелни терени с площ под 1 ха, какъвто е настоящият случай застрояване не се допуска. Искането за изменение на ПУП е и в нарушение на чл. 134, ал. 4, т. 2 от ЗУТ.

При горните съображения е постановена процесната заповед.

За изясняване на релевантните за делото обстоятелства е изслушана и приета съдебно-техническа експертиза, която съдът кредитира изцяло. Според заключението на в.л. арх. Р. Ч. с решение №555/28.07.2016 г. Столичен общински съвет одобрява проект (л. л. 57 и 58, лице и гръб от делото) за: план за регулация, план за застрояване, план-схеми на мрежите и съоръженията на техническата инфраструктура в посочените обхвати, посочва квартали и парцели с аргументи за не одобряване за м. „ж.к. Д. 1 -I и II част“, в чиито обхват попада поземления имот на жалбоподателите. На л. 57-гръб от решението, предпоследен абзац от долу е посочено не одобряване на план за застрояване по решение на ОЕСУТ в т. ч. за кв.59, УПИ IX-1289 „за жилищно строителство“. На л.55 от решението, в експозива, абзац втори отгоре на долу, девети ред, е посочен аргумента на чл.22, ал.6 от ЗУТ за включването на ПИ с ид. 68134.1500.

2819 в УПИ XI „за озеленяване“, кв.59 - „ чл.22 (6) При урегулиране на поземлени имоти в съществуващите квартали с комплексно застрояване, отстоянията между предвидените сгради и съществуващите сгради се определя по правилата за комплексно застрояване. Плътноста и интензивността на застрояване в такива имоти не може да надвишава определените с плана параметри за съответната устройствена зона при спазване на показателите и за отделните квартали в зоната. Предназначението на терени, находящи се в един квартал, не може да бъде променяно с цел уплътняване на застрояването, ако не са постигнати нормативите за зелени площи, определени в наредбата по чл.13, ал.1“ - в случая чл. 21, ал. 4 от Наредба №7/2003 г. за ПНУОВТУЗ - мин. 15%. Съгласно графичната част на действащия ПУП от 2016 г. и приложените таблици - приложения №№ 10 и 11, лице и гръб, т. 4, Терени за озеленяване - широко обществено ползване представляват 15.37% от общата площ на плана и възлизат на 19.5 ха, постигнати в т.ч. със 100% участие на ПИ с ид. 68134.1500.2819. По делото няма данни за производство от страна на Столична община по нормата на чл. 208 от ЗУТ, т.е. за отчуждаване и обезщетяване на съсобствениците.

В процедираното искане са заложили показатели, съответстващи на устройствена зона „Жк“ - жилищна зона с преобладаващо комплексно застрояване в южната част от ПИ с ид. 68134.1500.2819 по КККР, докато в северната част на същия е направено графично предложение за озеленена площ за широко обществено ползване.

При горните установявания съдът формира следните изводи:

Жалбата е процесуално допустима за разглеждане по същество, доколкото е подадена в срока по чл. 215, ал. 4 от ЗУТ от лица инициатори на административното производство, на които им е отказано издаването на искания акт.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспорва се акт, с който се отказва допускането на изработване на проект за ПУП. Последното представлява предварителна процедура по чл. 135, ал. 5 ЗУТ, при която се извършва преценка за съответствие на разработката с правилата и нормативите по устройство на територията, както и с ОУП на населеното място, ако такъв има, а не с конкретните изисквания по чл. 134, ал. 1 и ал. 2 ЗУТ, послужили като основание за издаване на окончателната заповед за одобряване или за отказ от изменение на ПУП. В тази процедура се проверява дали е искане по чл. 135, ал. 1 от ЗУТ или служебно задание по ал. 5 на разпоредбата, представена ли е скица – мотивирано предложение за изменението, както и се прави преценка за съответствие на предложението с правилата и нормите по устройство на територията, както и с ОУП на населеното място, ако такъв е наличен, като в този смисъл е и константната практика на Върховния административен съд - адм. д. 7539/21 г.; № 7144/21 г.; 7304/2021 г.; 5623/20 г. и др.

Процесната заповед е издадена в предвидената от закона форма и съдържание, от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия, съгласно чл. 135, ал. 3, във връзка с ал. 1 от ЗУТ и заповед № САГ17-РД09-455/22.03.2021 г. на Кмета на Столична община за упълномощаване на Главния архитект на Столична община и заповед № СОА22-РД15-3791/29.08.2022 г. за заместване на гл. архитект (л. 138-147 от делото).

Съдът счита, че не са налице и съществени процесуални нарушения, нито противоречие със законови разпоредби, които да налагат отмяна на заповедта в обжалваната ѝ част и на основание чл.146, т.3 или т.4 от АПК. Съществени са само

тези нарушения на процедурата, които са довели или биха могли да доведат до резултат, различен от крайния в заповед № САГ22-РА53-122/01.09.2022 г., а такива не се установяват.

Самата заповед е издадена на основание чл.135, ал.1 и ал.3 от ЗУТ и с нея не се разрешава изработването на проект за изменение на ПУП-ПЗ за ПИ с ид. 68134.1500.1289. Оспорената заповед макар и неprecизна е правилна като краен резултат.

Видно от изготвеното мотивирано предложение към заявление вх. № САГ22-ГР00-1289/26.05.2022 г. и обяснителната записка се иска изменение на плана за застрояване по отношение на ПИ с ид. 68134.1500.2819. От доказателствата по делото, вкл. СТЕ се установява, че ПИ с ид. 68134.1500.2819 не е самостоятелно урегулиран, като същият е част от УПИ – XI „за озеленяване“, който включва и ПИ с ид. 68134.1500.2354. Последният не се твърди да е собственост на заявителите по заявление вх. № САГ22-ГР00-1289/26.05.2022 г., а и не е включен в мотивираното предложение. Следователно, ПИ с ид. 68134.1500.2819 се явява неурегулиран и е недопустимо при липсата на регулация да се изготвя план за застрояване само на този имот. В този смисъл е и становището на ОЕСУТ по т. 1 от протокол № ЕС-Г-39/14.06.2022 г., което изцяло се споделя от съда. Плановете за застрояване се изработват в съответствие с действащи планове за регулация на улици и поземлени имоти и планове за регулация на улици и поземлени имоти за обекти - публична собственост и въз основа на задание, изработено съгласно чл. 125 ЗУТ – чл. 59 от Наредба № 8 от 14.06.2001г. за обема и съдържанието на устройствените планове. В случая е следвало да се иска изменение на ПУП – ПЗ по см. на чл. 110, ал. 1, т. 1 от ЗУТ, а не само ПЗ по см. на чл. 110, ал. 1, т. 3 от ЗУТ, защото по арг. от чл. 46 от Наредба № 8 планът за регулация и застрояване е задължителен за територии с неурегулирани поземлени имоти и за територии с неприложена първа регулация, включени в строителни граници по предходен устройствен план. По същество с план за застрояване се определя точното разположение и очертанието на сградите и минималните разстояния между тях и до имотните граници, като при липса на установени имотни граници съобразно план за регулация, то не е възможно да бъдат определени линиите за застрояване.

Горното е необходимо и достатъчно условие, за да бъде отказано разрешение за изработване на ПУП – ПЗ за ПИ с ид. 68134.1500.2819.

Отделно от това, самото предложение за изменение на ПУП – ПЗ за ПИ с ид. 68134.1500.2819 не съответства с предвижданията на плановете от по-висока степен, в какъвто смисъл са мотивите на заповед № САГ22-РА53-122/01.09.2022 г. Действително УПИ – XI „за озеленяване“, който включва и ПИ с ид. 68134.1500.2819 попада в зона „Тго“, съгласно ОУП 2009 г. Съгласно чл. 103, ал. 2 от ЗУТ, с ОУП се определя преобладаващото предназначение и начин на устройство на отделните структурни части на териториите, обхванати от плана, а съгласно чл. 104, ал. 3 от ЗУТ ОУП няма пряко приложение за разрешаване на строителство. Съгласно чл. 108, ал. 1 от ЗУТ ПУП конкретизират устройството и застрояването на териториите на населените места и землищата им. В случая е налице влязъл в сила ПУП по решение №555/28.07.2016 г. на СОС, съгласно който ПИ с ид. 68134.1500.2819 попада в УПИ – XI „за озеленяване“.

Съдът следва да посочи, че основанието за изменение на влязъл в сила подробен устройствен план е това по чл. 134, ал. 2, т. 1 от ЗУТ - когато в съответния срок по чл.

208 не е започнала процедурата за отчуждаване. Тази разпоредба намира опора във вярването, че е недопустимо бездействието на общинската администрация по повод отчуждаване на имоти, предназначени за публична общинска собственост според влязъл в сила ПУП, съответно обезщетяване на собствениците им. В случая с решение № 555/28.07.2016 г. на СОС е одобрен ПУП, съгласно който ПИ с ид. 68134.1500.2819 попада в УПИ – XI „за озеленяване“. По арг. от т. 33 от приложение към чл. 3, ал. 2 от ЗУЗСО терените за локални градини и озеленяване са публична общинска собственост. Следователно, в скоковете по чл. 208 от ЗУТ СО е следвало да отчужди ПИ с ид. 68134.1500.2819 и придобие собствеността върху него. Последното не е направено, а и видно от представените по делото доказателства л. 148-150 от делото – искане за процедиране на отчуждителна процедура и становище на зам. кмета на СО, не се предвижда. Така, позовавайки се на ограниченията по чл. 11 във вр. с чл. 10, ал. 2 от ЗУЗСО, административният орган по същество заобикаля закона, като ограничава правата на собствениците на недвижим имот, предназначен за озеленяване. В този смисъл са основателни оплакванията за бездействие на СО, които обаче са въвн от настоящето производство.

Независимо от последното и при извършената проверка на законосъобразността на акта по реда на чл. 168 АПК, настоящият съдебен състав достига до извод, че индивид. административен акт е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени са процесуалните и материалноправните разпоредби при издаването му, съответен е на целта на закона. Поради това жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

При този изход на спора, и при направеното своевременно искане, на ответникът следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя в размер на 100 лв., платим по равно от жалбоподателите.

Водим от горното и на основание чл.159, т.4 и чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, II а.о., 33-ти състав,

РЕШИ :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Х. И. М., В. И. К., С. Д. К., В. И. К., В. М. Я., П. С. И., Х. И. Х., М. И. Х., К. М. Г., М. Н. Р., В. Н. О. и Р. Т. В., всичките представлявани от адв. Т. Д., срещу заповед № САГ22-РА53-122/01.09.2022 г. на главен архитект на СО, с която на осн. чл. 135, ал. 3 от ЗУТ гл. архитект на СО отказва да разреши изработването на подробен устройствен план – план за застрояване /ПУП-ПЗ/ за ПИ с ид. 68134.1500.2819 по КККР на р-н Искърт, СО, попадащ в границите на УПИ XI „за озеленяване“, кв. 59, м. ж.к. Д. 1 – I и II част“, р-н Искър;

ОСЪЖДА С. Х. И. М., В. И. К., С. Д. К., В. И. К., В. М. Я., П. С. И., Х. И. Х., М. И. Х., К. М. Г., М. Н. Р., В. Н. О. и Р. Т. В., да заплатят солидарно на Столична община сума в размер на 100 /сто/ лева за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14 – дневен срок от получаването на съобщението, че е изготвено, пред Върховен административен съд.